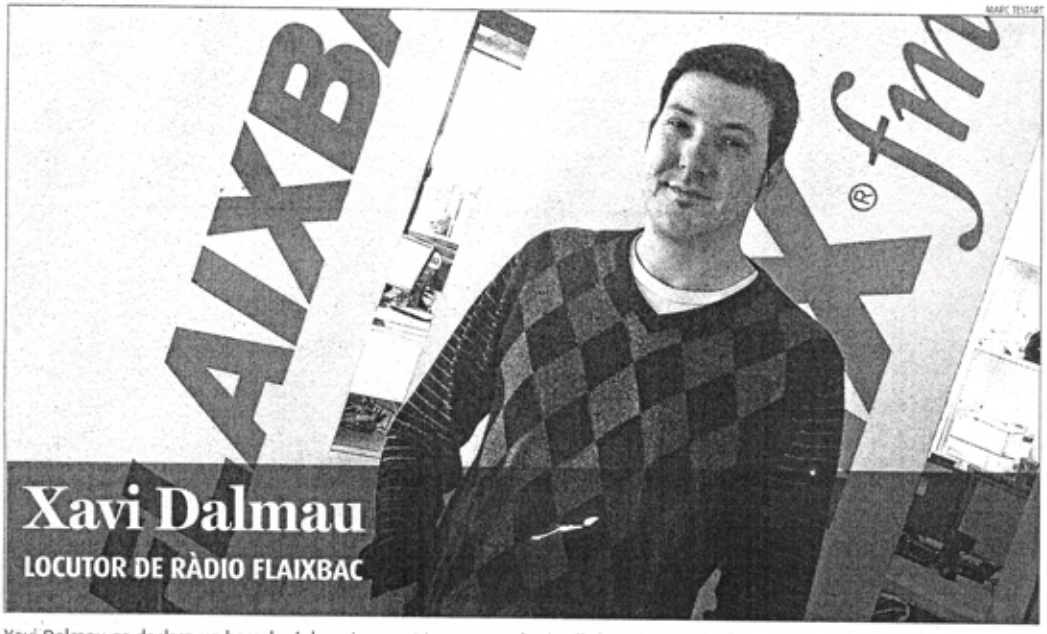

MARC TESTART

Xavi Dalmau

LOCUTOR DE RÀDIO FLAIXBAC

Xavi Dalmau es declara un barceloní de naixement i un empordanès d'adopció. Va néixer fa 37 anys a la capital catalana però va créixer a Castelló d'Empúries. Als setze anys es va posar a davant d'un micròfon de ràdio. Va passar per les emissores locals de Castelló i Vilafant; després de treballar a Eivissa i Andorra, va aterrar a Barcelona: és locutor de Flaixbac.

Del món local a la capital

La ràdio musical de Catalunya, Ràdio Flaixbac, ha estrenat fa poc una luxosa seu a la novena planta d'un bloc del Passeig de Gràcia de Barcelona. El projecte radiofònic que un bon dia van posar en marxa els populars Carles Cuní i Miquel Calçada *Mikimoto*, reconvertits en empresaris de la comunicació, han donat els seus fruits i les emissores Flaixbac i Flaixfm competeixen colze a colze amb les altres ofertes musicals amb segell espanyol. Des de fa un parell d'anys, el programador musical de Ràdio Flaixbac té arrels empordaneses. Es tracta de Xavi Dalmau, un barceloní criat a Castelló d'Empúries, fill d'una generació que va créixer mitjançant els mitjans de comunicació locals i comarcals. Dalmau és a aquesta cadena des de finals de l'any 1997.

Amb setze anys, Dalmau es va posar per primera vegada davant d'un micròfon. Va ser a l'emissora local de Castelló d'Empúries, el poble del seu pare. "Vaig fer un programa setmanal musical, durant un parell d'anys", recorda. Després, se'n va anar a la Cadena COPE, que el va destinar a Popular FM d'Eivissa. Al cap d'una temporada, va tornar al canal musical de COPE a Figueres. Passada la mili, Dalmau va tornar a Castelló, on reprèn les tasques radiofòniques. "L'any 1994, amb en Manel Puig, vam guanyar un premi al millor programa de divulgació cultural", recorda Dalmau.

Marc Testart
redaccio@emporda.info

«"Si alguna cosa ens diferencia a nosaltres de les generacions actuals és que el nostre principal motor aleshores era la il·lusió", comenta Xavi Dalmau, que ara és el programador musical de Flaixbac»

Posteriorment, Ràdio Vilafant –s'hi està fins al 1996– li truca a la porta perquè faci radiofórmula i condueixi un magazin. "A les emissores locals, has de ser com un tot terreny", manifesta Dalmau, el qual es declara un autodidacte. "Si alguna cosa ens diferencia a nosaltres de les generacions actuals és que el nostre principal motor aleshores era la il·lusió", comenta amb satisfacció de tot el que ha fet i sense penedir-se de res.

Estada a Andorra

De Vilafant, Dalmau va anar a l'extingida M80 Empordà –la denominació que havia pres Ràdio SER Empordà. A finals del 1997, envia currículums i l'agafa el grup Flaix dels Cuní i Calçada. L'envien dos anys a Andorra, per posar en marxa el projecte al Principat i llavors torna a Barcelona, l'any 2000. "Aquí, a Barcelona, hi has de venir formar", remarca Xavi Dalmau, el qual no va veure opcions professionals per quedar-se a la comarca on es va criar, per la pèrdua d'ofertes audiovisuals.

Dalmau lamenta que la ciutat de Figueres s'hagi quedat "orfe d'emissores" i ara mateix nopreveu més alternatives que continuar vinculat a una empresa que li ha confiat les tasques de programador musical, tot un repte per a Dalmau, que defineix aquesta emissora com a "internacional i comercial sense que això esborri el sentiment de país. Estem remant –afegeix– cada dia fent una feina molt forta, és la lluita de David contra Goliat". Aquesta lluita és la d'una emissora feta des de Catalunya i en català envers un conjunt d'emissores que se senten a Catalunya però que són pensades des de la resta de l'Estat. Per això, Dalmau esmenta aquest "element de motivació" que els fa treballar cada dia millor.

Hi ha un altre element de preocupació a l'interior de Xavi Dalmau i és que "les emissores musicals són com la germaneta pobra de les ràdios de Catalunya".

Juan Jesús Aznar
redaccio@emporda.info

SEIXANTA-CINC

Vull dedicar aquesta tribuna a una persona a la qual aprecio. Desitjo que la meva admiració i afecte cap a ella la comparteixis amb mi, lector. Tinc una seriosa excusa, aquesta persona complirà 65 anys dintre d'uns dies. Tinc una bona raó, aquesta persona duu una vida activa, solidària, senzilla i honrada. Però, si l'excusa i la raó no són suficients, vull dedicar aquest columna, la 208 de les publicades, és a dir, amb la qual celebro el meu quart any de "Coses meves", a una bona persona.

Per timidesa, et dirigeixo aquesta carta.

Benvolgut, Josep Maria Sais. Et vaig conèixer fa tres anys. Llavors, no em vaig atrevir a preguntar-te on havies après a ser un restaurador d'objectes antics. Així, em vaig imaginar que havies treballat de mecànic tota la teva vida. Aquesta va ser la meva primera equivocació. Vaig saber que el teu ofici havia estat el de representant o viatjant. Un altre dia, vaig saber que eres radioaficionat i poc temps després, em presentares un altre radioaficionat, també un home senzill i rialler, però va resultar que a més, al teu amic, li havien donat un Premi Nobel. No m'havia recuperat de la sorpresa quan em vaig assabentar que t'encanta la fotografia: vam anar a buscar un teleobjectiu especial per a fotografiar tot tipus d'ocells. Més tard, vaig saber de la teva afició a la meteorologia, els balls de saló i a participar en la vida associativa de l'Empordà, des de l'associació de malalts del cor, passant per la presidència d'una coral i acabant, per exemple, per l'organització d'una quina benèfica a favor de qualsevol causa que creus oportuna.

Durant aquests anys, m'he acostumat a saber de tu amb comptagotes. The observat durant aquest temps, he après a interpretar els teus silencis com negativa o com afirmació d'una idea o projecte. Et veig diàriament col·laborar amb un grup de persones joves que t'aprecien i respecten amb la mateixa companyonia que tu tens cap a ells. Per a mi, és un privilegi veure't anar i venir amb la reparació o construcció de tal o tal altre objecte. Sempre actiu, conjugant el verb fer fins a convertir-lo en sinònim del verb viure.

No voldria acabar aquesta carta de felicitació sense desvetllar una gran debilitat que tens: la teva petita néta. Ella il·lumina els teus dies. N'hi ha prou en veure't amb ella. D'altra banda, espero que perdonis el meu atreviment de fer públic el teu natalici. Tinc una seriosa excusa: l'afecte. Tinc una bona raó: l'admiració. Però, si això no és suficient, gràcies, per ser un exemple de vida plena.